

12.

"De dunbäddar hvilat nu tjenstpigor på,
 "Som åt mina spåda jag efter mig lemnat;
 "De frusa, de hungra, de ligga på strå,
 "Uck! war då slukt öde de menlösa ämnadt!
 "O! hade du burit och födt dem som jag,
 "Så sorglöst du glömde dem icke hvar dag."

13.

Nu hastigt gal hanen och Signild försvann,
 Som morgonens töcken för solen försvinner.
 Från Styfmodrens ögon en tåreflod rann,
 I hjertat nu ångren sig lefvande brinner.
 Och, allt se'n den stunden, i landet knappt bor
 Så älskansvärd maka, så kärleksfull mor.

Styf-Modern.

Den fromma Fru Signild på sotsången låg,
 Dess affked Herr Ekbjörn, så smärtesamt sårar;
 Låt, sade hon, sorgen ej nedslå din håg,
 Mig plåga, långt mer än min döds, dina tårar:
 Jag önskar att Gud dig en maka snart ger,
 Att du må bli glad och ej sakna mig mer.

2.

Nej, Signild! om nånsin jag glömmar vårt band,
 Så glömm mig Gud! — O! din iswer dock hämma;
 Så ropte hon, räckte sin visnade hand,
 Och fortsfor med kärlig och döende stämma.
 O! gerna, min man, må du glömma det så,
 När hon har dig kär och vill älska de små!

3.

Fem gråtande döttrar dess sång stodo när,
 Tungt föllo de tårar på moderligt hjerta.
 För sonen det lifväl mest blödande år,

WESTERÅS, 1831,
 T. K. BJÖRKBOM'S FÖRTÄPCKERJ.

Så spåd! o så spåd! till så gruswelig smärta!
Och då sina systrar han gråtande ser,
Så menlösi han smeker — de gråta dess mer.

4.

Fru Signild nu dödde, blef jordad och glömd;
Herr Ekbjörn snart ågtade Gullborg den rika,
För glädthet, qwickhet och skönhet berömd,
I spel och i dans hon för ingen gaf wika;
Ty lefde hon ständigt i nöjen och sus,
Och förjde så litet för barn och sitt hus.

5.

De hundar de tjuta så rundt om det flott,
Och warljusen brinna så bleka i lägen;
De tjuta igen, ljusen slocka så brott,
Herr Ekbjörn med Gullborg blef illa i hågen.
Wid middnattens stund flyga dörrarna opp,
Det susar som vinden i Ekarnas topp.

6.

Wid halsslocknad eldstad satt Lina och qwad,
Att söfwa i skötet sin gråtande broder;
Hon lullade honom och snystande bad
De snart måtte följa sin hwilande moder!
Och hastigt, och hastigt, nu isnar dess blod,
En wålnad i lifdråkten för henne stod.

7.

Elina! min dotter, hwi sitter du här?
Hur må mina små? hur må systorna dina?
O! nämn mig ej dotter! ehvem du ock är,
O låt mig i frid! ropte ångstfullt Elina:

Som blomstren min moder war hwit och war röd,
Men wignad och bleknad är du som en död.

8.

O grafwen der bleknar den kind som war röd,
Från grafwen jag kommer, din gråt jag der hörde;
Mitt isnade hjerta blef warmt af din nöd,
Min klagan den ewige Domaren rörde;
Jag reste de multnade lemmar med hast,
Och murrarna remnade, marmoren brast.

9.

Glad kände den spåda den talandes röst,
Med utsträckta armar han skuggan will närma,
Ack! suckade Signild, ack! tomt är mitt bröst,
Min arm utan styrka, min famn utan värma.
Elina! han känner sin moder ännu:
Min dotter! min dotter! hwi tvekar då du?

10.

O moder! från grafwen du kom till oss små,
O tag oss då med dig! med ömtan och skåda;
Wi frysa och swälta, wi ligga på strå,
Och hårdhinta tjenstpigor öfwer oss råda.
O! se till den spåda hur stelad han är,
Ty satt jag med honom wid eldstaden här.

11.

Ömt slöt hon nu barnen i moderlig famn,
Det samntag dem war, som när wärwindar fläcta,
Till Gullborg nu stred hennes wredgade hamn:
"O Gullborg! se barnen i armod försmakta;
"Den gör att jag nu ur mitt hwilorum går;
"O Gullborg! din råkenkap en gång blir swår!